मुद्राराक्षस *n. T. eines Dramas.*
मुद्रिका *f.* Siegelring.
मुद्रिताक्ष, *f.* ई geschlossene Augen habend.
मुधा *Adv.* umsonst, vergebens.
मुनि *m.* Erregung, Drang; ein Verzückter, Begeisterter, *sp.* ein Weiser, Seher, Asket, Büfser, Mönch; *Pl.* die sieben Sterne des grofsen Bären.
मुनिपत्नी *f.* die Frau des Büfsers.
मुनिपुत्र *m.* der Sohn des Büfsers.
मुनिवन *n.* ein Büfserwald.
मुनिवर *m.* der Beste der Büfser *o.* der Weisen (*auch als Bein. Vasishṭha's Bez. eines Sternbildes*).
मुनिवेष *m.* Büfsergewand; *auch = folg.*
मुनिवेषधर ein Büfsergewand tragend.
मुनिसुत *m.* = **मुनिपुत्र**.
मुनीन्द्र, **मुनीश** *u.* °**श्वर** *m.* Fürst unter den Weisen, grofser Weiser (*Bein. von Göttern u. Heiligen*).
मुमुक्षा *f.* das Verlangen nach Befreiung.
मुमुक्षु loslassen *o.* befreien wollend (*Acc. o.* —°), frei zu werden wünschend, nach Erlösung trachtend.
मुमुक्षुता *f.*, °**त्व** *n.* das Trachten nach Erlösung.
मुमूर्षा *f.* der Wunsch zu sterben.
मुमूर्षु sterben wollend.
मुमोक्षयिषु *u.* °**चयिषु** zu befreien wünschend.
मुर *m. N. eines Dämons.*
मुरज *m.* Art Trommel *o.* Tambourin.
मुरजित् der Murabesieger (*Kṛshṇa*).
मुरद्विष् *u.* °**रिपु** der Murafeind (*ders.*).
मुरल *m.* ein best. Fisch; *Pl. Volksname.*
मुरारि *m.* = **मुरद्विष्**, *auch N. eines Dichters.*
मुर्मुर *m.* eine verglimmende Kohle, Hülsenfeuer.

1. **मुष्**, **मुष्णाति**, **मोषति** (**मुषति**) rauben, stehlen, plündern; bestehlen, berauben (2 *Acc.*), fortreifsen (*auch übertr.*), übertreffen. *p.p.* **मुषित** geraubt, ausgeplündert, bestohlen (*auch* **मुष्ट**); hingerissen, hintergangen, zu kurz gekommen, angeführt. **आ** an sich reifsen, wegnehmn. **प्र** rauben, entraffen, fortreifsen.
2. **मुष्** (—°) raubend, vernichtend, übertreffend.

मुषाय्, °**यति** rauben, an sich reifsen.
मुषीवन् *m.* Räuber, Dieb.
मुष्क *m.* Hode; *Du.* vulva.
मुष्कदेश *m.* die Hodengegend.
मुष्कभार behodet.
मुष्कर *u.* **मुष्कवन्त्** *dass.*
मुष्टि *f.* Faust, Handvoll, Griff.
मुष्टिहत्या *f.* Faustkampf.
मुष्टिहन् *m.* Faustkämpfer.
मुष्टी कर् eine Faust machen.
मुसल *m. n.* Mörserkolben, Stofser, Keule, Glockenklöppel.
मुसलिन् eine Keule tragend.
मुस्त *m. n.*, **आ** *f.* Art Gras.
मुस्तक *m. n.*, **आ** *f. dass.*
मुह्, **मुह्यति** (°**ते**) irre werden, sich verwirren, ohnmächtig werden, fehlschlagen, misraten. *p.p.* **मुग्ध** *s. bes.*; **मूढ** verirrt, verwirrt, unsicher in (*Loc. o.* —°), dumm, thöricht. *Caus.* **मोहयति** (°**ते**) verwirren, bethören; *p.p.* **मोहित**. **अति** in übergrofser Verwirrung sein; *p.p.* **अतिमुग्ध**. **परि** irre werden, fehlgehen; *p.p.* **परिमूढ** verwirrt. **प्र** verwirrt, bewusstlos, ohnmächtig werden. **वि** *u.* **सम्** *dass. p.p.* **संमुग्ध** verirrt, unklar, verworren; **संमूढ** verwirrt, gestört, thöricht, einfältig. *Caus.* verwirren, bethören; *p.p.* **संमोहित**.

मुहु *u.* **मुहुर्** *Adv.* plötzlich, im Nu.
मुहूर्त *n.* Augenblick.
मुहुर् = **मुहु**; *auch* ein Weilchen, einen Augenblick, wiederholt (*auch verd.*); wiederum, dagegen; **मुहुर्—मुहुर्** bald, bald.
मुहूर्त *m. n.* Augenblick; Stunde (= $\frac{1}{30}$ *Tag*). *Abl. u. Instr.* nach *o.* in einem A., sofort, alsbald.
मुहूर्तक *dass.*
मूक (**मूक**) stumm, schweigend.
मूकता *f.*, °**त्व** *n. Abstr. zum vor.*
मूजवन्त् *m. N. eines Berges, Pl. eines Volkes.*